

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388168784/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

omsider, at Man skulde slænge en Kappe til Bukken, og der indbyde ham til Hvile. Da alt derefter blev fuldkommen roligt, maatte jeg troe, at han havde taget mod Tilbudet.

»*Tandem!*«* sukkede jeg, og lagde mig i Lave; men det var forbi med min Søvn; jeg var nu engang bleven alt for aarvaagen. Vel en halv Time laa jeg og ventede forgjæves; da lød et langt og dybt Suk fra den anden Seng. Jeg keeg derover; og da Maanen nu var kommen saa højt op paa Himmelen, at den temmelig oplyste Værelset, saa jeg min Gjenboer halv oprejst i Sengen, med den ene Haand holdende i Sengebaandet, og med Hovedet hvilende paa den Anden. »Er De ikke vel?« spurgte jeg. »Aajo!« svarte han atter sukkende, »det er blot gamle Reminiscenser.« Efter et Ophold sagde han paa Latin – hvilket Sprog han talte fuldt saa færdig og gjerne som Dansk – »Kjere Ven! De veed nok, jeg er Enkemand og Barnløs; men har De hørt, hvorledes jeg blev det?« – »Nej« – »Vil De høre det?« – »Ja! – naar« lagde jeg til, »det kun ikke er at oprive Deres Hjerteskaar?« »Akk!« sagde han, »mine Hjerteskaar lukke sig alligevel ikke her i Verden – de kunne ikke, og skulle ikke – de ere for mig Guds aabne Breve paa en glædelig Gjenforening med dem, efter hvem jeg sukker. – Da jeg havde taget store Philologicum, gjorde jeg en Rejse til de nordtydske Universiteter. I Kiel saa jeg min salige Kone. Vi kom til at elske hverandre; og da jeg Aaret derefter havde faaet mit nærværende Embede, rejste jeg derud, og holdt Bryllup.« Her taug han, trykkede sine Øjne med Lagener, og vedblev: »Fem Aar levede vi tilsammen – min Ven! der var ikke eet ondt Ord imellem os i disse fem Aar – husker De det sidste Capitel af Salomons Ordsprog? der har De hendes Beskrivelse. *Jal hun gjorde mig godt og intet ondt alle hendes Livs Dage.*« Her sank han tilbage paa Puden og græd, men ikke længe; atter hævede han sig og sagde: »min Svi-gorfader var Kjøbmand – en inderlig god Mand; han var skrøbelig af Helbred, brystsvag. Efter de fem lykkelige Aars Forløb kom der Brev fra hans Kone: at hans Dage vare talte; at han endnu kun havde det Ønske, for sin Død at see sin eneste Datter – de havde en Søn til, men som døde kort for Faderen – Hun vilde afsted – hun borde vel og; men det var mig ikke muligt at ledsage hende længere end til Col-ding. Der skiltes vi. Der saa jeg hende sidste Gang; men ikke hende allene. Vort eneste Barn, en velsignet Glut, fire Aar gammel, havde vi

* »Endelig!«

taget med dertil; dog uden at tænke paa, at hun skulde videre. Men da hun nu skulde tage Afsked med Moderen, da blev der Klage og Jammersang, og den Ene kunde ikke komme fra den Anden. Og Enden blev, at de To fulgtes ad; og jeg rejste allene til mit Hjem. – Gode Mand! veed De, hvad det er at vente? eilers veed De ikke, hvor langsommelig Tiden kan være. Dagen efter min Hjemkomst løb jeg selv paa Posthuset; for jeg beregnede, at hun kunde skrevet mig til fra Flensborg. Der var intet Brev. Dog slog jeg mig til Ro; thi næste Postdag tvivlede jeg aldrig om at erholde Eet. Det kom heller ikke. Jeg var fløjet derhen, men jeg krøb tilbage. Nu begyndte Dagene at længes; Nætterne ligesaa. Jeg vaklede mellem Haab og Frygt, mellem Troe og Tvivl; jeg antog og forkastede een Mulighed efter den Anden. Følgende Postdag heller intet. Nu bleve Minutterne til Timer, Timerne til Dage. Jeg havde hverken Rist eller Ro. Jeg gik op og ned i mit øde Kammer. Jeg gik fra Værelse til Værelse i hele Huset, som Een der leder, og ikke veed hvorefter. Jeg saae paa Solen: den stod stille: jeg saae til Klokken – havde det ikke været for Pendulens Slag, jeg vilde ogsaa troet, at den var gaaet i Staae. Snart kastede jeg mig paa Lejet, snart gik jeg med hurtige Skridt hid og did, som om jeg derved kunde fremskynde den blytunge Tid. En Maaned havde slæbt sig afsted; det forekom mig, at det var et Aar siden jeg skiltes fra Kone og Barn. Jeg kunde ikke holde det længere ud. Jeg rejste – Dag og Nat. Jeg kom til Colding; og vidste ikke hvordan jeg var kommen der. Jeg kom til Haderslev. Gæstgiveren, som kjendte mig fra mine forrige Reiser, spurgte mig, om jeg nu vilde ud og hente min Kone og fortalte: at da hun for en Maaned siden var der med hendes Datter, laa just et Skib sejlferdigt til Kiel; paa dette gik hun ombord, for at spare Vognleje; og da Vinden var god, haabede hun at naae Rejsens Maal saameget snarere. Ved denne Efterretning løb en kold Gysen over mit Legeme; og jeg var neppe istand til at bestille Vognen. Jeg kom til Kiel – ind i min Svigerfaders Huus – han laa Lüg – hans Kone laa for Døden, og Min – vidste Ingen af at sige. Han taug, men et dybt Suk sagde mig Resten. »Herre Gud!» sagde jeg; »Skibet maa være for-gaaet.« »Uden mindste Tvivl,« svarte han i rolig og hengiven Tone; »Skipperen havde hjemme i Kiel; Verten i Haderslev havde nævnet hans Navn, som jeg mindedes – jeg forhørte mig der – hans Enke bar allerede Sorg for ham. En anden Skipper havde bragt den Efterretning: at han i en Byge var kantret, og sunken med Mand og Muus.«

Her lagde Oldingen sig igjen tilbage, og foldede Hænderne over sit Bryst.

Denne sørgelige Historie gjorde saa dybt et Indtryk paa mit Sind, at min Indbildningskraft lod mig ingen Ro, men førte mig fra een Jammerscene til den Anden, fra Enkemandens tomme Bolig til Liigestuen i Kiel, til den ulykkelige Kvinde paa det synkende Vrag, hvorledes hun fortvivlet knuger Børnet i sit Favn, og raaber til Himlen om Frelse, indtil Bølgen kvæler hendes Stemme og lukker sig over Begge – jeg blev tilsidst saa benøuet, at jeg gjerne kunde rejst mig af Sengen, for at vorde denne rædsomme Forestilling kvit. Jeg satte mig virkelig overende, og saae over til den ynkværdige Mand – han sov! »Gud være lovet!» sukkede jeg med lettere Hjerter, »som sijnker os Lindring og Lise for endogsaa de tungeste Sorger. Han lader den læggende Tid hengiude over dem Alle; den jevner, udletter og dækker over, som Havet over Dem det tager ned i sit dybe Skjød.« – Nu nød jeg ondsider en Times Slum. Da jeg vaagnede, randt vel Fortællingen mig strax i Tanker; men det forekom mig nu som om Begivenheden var bleven meget ældre, som om det allerede var længere Tid siden jeg hørte den, og sjælekarsk stod jeg op, for at nedskrive et Par Bemærkninger ved de gamle Romeres Jagtforlystelser.

Medens jeg slummede, var der lagt Ild i Kakkellovnen, og Kammeret allerede luunt. Jeg tændte Lys, satte mig og skrev; og var netop bleven færdig, da Tjeneren kom og mældte: at Thevandet var inde i Stuen. Klokkeren slog syv.

Jeg gik ned, og fandt hele Familien oppe; og nu kom Gjæsterne til Een efter den Anden, tilsidst min Conrector. – Blandt de første Spørgsmaal var som sædvanlig: hvorledes vi havde sovet. Uden Omsvøb fortalte jeg Nattens Begivenheder, og spurgte naturligviis om, hvem mine muntre Naboer monne være. Ingen vidste det bestemt; men gjættede paa den og den; thi Skjelmerne havde sagt Pigen nogle ravgale Navne, som hun ikke kunde huske. – Som vi snakkede herom, kom de Tre af dem – de Unge nemlig. Da den Forreste treen ind ad Døren, raabte Kammerraaden med en dygtig Trumf: »jeg tænkte det nok!» og sprang ham imøde. Men han og Alle vi Andre brast med det samme i en krampagtig Latter; thi hvem havde han ved sin Side? Gedebukken! med Degnens Paryk og snollede Har paa Hovedet; dens ene Forbeen laa paa Spøgefuglens Arm, og saaledes trippede den nok saa pent frem paa Bagbenene. »Her« sagde han, »fo-